

έπασκέλωσε τὸ κράτος κι' ἔχει γίνει Θεατρώνης,
μ' ἄλλους λόγους πὴν νὰ λέμε: Σούρμαν, Τσόχας, Σκοκ-
[μίλιο].

'Πέρασε τὸ καλοκαίρι κι' εἶπα «τώρα θὰ φανῆ»,
πᾶνε καὶ τὰ πρωτοβόρεια, μὰ δὲν ἄκουσα φωνή,
'μπῆκε τώρα κι' ὁ χειμώνας
κι' ἐγὼ κόπτιω κατὰ μόνος
τὰς ἀνθρώπους ἀνεμώνας.

Περисούματα καινούρια
γελοστοί μὲς κλάθουν μοίραις
γιὰ Στρατῶς καὶ Στόλους φοῦραι,
καὶ σὺ κάθω δὲν ἐπῆρες.

Τὸ Βασιλεῖον ἐσεῖσή μὲ τὰ προνοντιακίεντα,
ἔλθε βροχῶς Νοῖμβρης κι' ἀνοῖξαν τὰ Παρλακίεντα,
εἰς τ' Ἀνάκτορα πηγαίνει τῆς φρουρᾶς ἡ μουσική,
'πῆγε κι' ἔλθε κι' ὁ Μισούλης ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ,
ἔβησε κι' ὁ Κριζῶτης τῆς μεγάλης φουστακίνας,
καὶ σὺ χάσεις στὰς Νεφέλας.

Χάρισμα δὲν τρῶν ἀργοί,
παίει κι' ἡ συναλλαγὴ,
βασιλεῦ' οἰκονομία,
νέα τάξις κι' ἐνομοία,
καὶ 'στὸ κράτους τὰ Ταμίαι
διεχειρίσεις τιμία.

Μόνω ποῦκλιψαν δρῶ τρεῖς, μὰ γιὰ τοῦτο δὲν περᾶζει,
γιὰ τρεῖς κλίφταις μοναχὰ δὲν θὰ βάλουμε μαράζι,
φθάνει τοῦτο τὸ κακὸ
νὰ μὴν εἶναι γενικό.

Τώρα πλέον τιμωρεῖται κάθε πρῶτος κατεργάρας
ἀμειλίχτως κι' ἀπῆνω,
κι' ἄλλος ἔσθως Κανάρης,
δοξακίμος Ψαριανός.
κι' ὁ δαυλὸς ὁ στολοκαύστης προπατόρων βρυκολάκων
ἀπομένει σὲ ναυμάχους κονταριῶν κι' ἀλευροσάκκων.

'Ο Κανάρης, ὁ Κανάρης... μὲς 'στὸν τάφο πρὶν νὰ 'μπῆ
ἄστραψε μιά τελευταία τῶν δαυλῶν ἀναλαμπή,
κι' ὁ παλῆρος ἐφάνη κόσμος, ὅταν ἔσθως κι' ἐκείνη,
καὶ ἔκαστα μὲς 'στὸ σκότος μὴ μὴν κατασχύνη.

Βγήκαν καὶ τὰ μακταρίνια, ἔβγηκαν καὶ τὰ πορτοκάλια,
ἡ λακίρια, τὰ στραγάλια,
καὶ τὰ κέστανα τῆς Γούδας κι' ὁ μελίμιος ὁ χαλβᾶς,
καὶ σὺ μῆσα 'στὰς Νεφέλας τὰς εἰσπράξεις σου τραβᾶς.

'Ο Σιμόπουλος καὶ πάλιν πλουτοδότην λόγον ἔρη
καὶ σὺ κάθεται 'στὰ νῆφα,
πλούτου στέφανος μὲς στέφει
καὶ σὺ κάθεται 'στὰ νῆφα,
τὸ βουρὸ τοῦ Φιλοπάπου τοῦ δεινροφρυτεύου βρέφην
καὶ σὺ κάθεται 'στὰ νῆφα,
πρῶσιν ὄνειρο μὲς τρέφει
καὶ σὺ κάθεται 'στὰ νῆφα,

φθάνει κι' ὁ καινούριος χρόνος κι' ἡ γαμψία μὲ τὸ νῆφι
καὶ σὺ κάθεται 'στὰ νῆφα.

Θὰ κατέβης ἐπὶ τέλους, ἢ θ' ἀνέβω, κασιδιάρη,
νὰ σὲ κατεβάσω κάτω, νὰ σὲ σπάσω 'στὸ στηλιάρη;

(Ο Φαδούλης λαλῶν ἀπὸ τῶν Νεφελῶν.)

Μὲς 'στὰ σύννεφα κρυμμένος, Περικλῆ, σὲ διακρῖνω,
σὲ μουντζῶνω καὶ σὲ σφῶνω,
βλέπω τῆς κλεινῆς Ἀθῆνας τὸν γλαυκὸν ὀρίζοντα,
λάσπαις, σκόνης, καθβκλίνας, οὐρα φοροφορίζοντα,
Στρεφιάδας, Φειδιππίδας, λεπτολόγους σοφιστὰς,
'Αμυνίας καὶ Πασιάς, τοκογλόφους δανειστὰς,

βλέπω καὶ πολλὰς Κοιούσας
τυλιγμένας μὲ σισύρας,
Γαλλίκοῦσας, Ἀγγλικοῦσας,
κι' εὐπρεπῶς σεισοπυγούσας,

'Υπερβόλους, Κλειωνοῦς, κι' ἄλλα μούτρα μάγκια,
ὅπου δὲν φοροῦν γλαυδάκις, ἀλλὰ ρούχα φράγκια.

Μὲς 'στὰ σύννεφα κρυμμένος, Περικλέτο, σὲ κυτῶ,
κι' ἀπ' αὐτὰ σὲ χαιρετῶ,
τοὺς λευκοὺς μου τοὺς εἰλούς σὲν φίλης βροχῆς σταγόνας
εἰς τῆς δράσεως τῆς νῆας ἀποστειλω τοὺς ἀγῶνας,
καὶ ραντίζω δι' αὐτῶν
Παρλακίεντα Βουλευτῶν,
κι' ὅλα τᾶλλα, πού τὰ ζέρας, πού σου τᾶπα καὶ μου τᾶπες,
καὶ μ' ἰχθόρταες μὲ ρῆπαις.

Δεῖχνω 'στὸν Ἀριστοφάνη τῶν συγχρόνων μας τὴν πλάσιν,
τοὺς ἀτῆρους τῆς ἀγῶνας, τὴν φιλότιμον τὴν δρᾶσιν,
καὶ μοῦ λέγει: «Τουρκομάχη, μὲ Νεφέλας κοουκλώσω,
κι' ἐκεῖ μῆσα φασκλώσω».

Εἶδα κλύδωνας τοῦ κράτους, εἶδα θύελλαν φριχτὴν,
εἶδα κι' ἔπρωγα σπαθᾶτοι 'στὸ Φαλήρου τὴν ἀκτὴν,
κι' εἶπαν προνοντιακίεντο πὸς σημαῖες τὸ πσομπουοῖσι
κι' ἐκ τοῦ φόβου πῆγε κι' ἔλθε τὸ τραγίσιό μου τὸ μούει-

Κι' ὅποιον ἔβλεπα νὰ τρῶν, Περικλέτο μπεγλιβάνη,
τοῦλαγε 'στὰ σοβαρὰ
νὰ μὴν τρῶν φανερά,
γιατὶ δίχως νὰ τὸ νοιῶθῃ προνοντιακίεντο κᾶνει.

"Ὅμως εἶπεγα κι' εἰς τῶσους πατριώτας νηστικούς:
«πεινακίεντοι πατριῶται,
ὅταν ἔχετε νὰ τρᾶτε,
νὰ χορταίνετε κρυφίως καὶ μὲ δειπνοῦς μυστικούς».

'Ακουσα πὸς ἔλθε κι' ἔνας ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ,
πού σὲν θόσασα τῆς λίρας τῆς 'σχορπούς' ἰδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ἔτρεξα κι' ἐγὼ δρομάτος μὲν ἐπισκέψαι νὰ κᾶνω
'στὸν πολλὸν Ἀμερικάνο,
καὶ τοῦ φῶναξαι μὲ κλάμμα: «καὶ σ' ἐμέν', Ἀμερικᾶν,
μὲ φιλανθρωπικὸ κᾶνει,

δός μου δαύ χαρτούσσα λίραις γιά νά τρώω πότε πότε,
 και προνουσαιμεντάτο νά μί λέν οι πατριώται,
 κι' άν και μ' άλλο φαλιμέντο
 τό Ρωμικό πλουτίο,
 ένα προνουσαιμέντο
 τό ψωμί θά καταντήση».

Π.—Μά δίν μου λές, βρε Φασουλή, πώς διάβολο σου 'φάνη
 κι' επήγες και 'μπερδέυτηκες μέ τόν 'Αριστοφάνη,
 και κακοήθης έγινες και βωμολόχος πρώτης,
 κι' εκάλυψε τό πρόσωπον ή σύγχρονος σεμνότας,
 και τήν παρούσαν ήθικήν επλήγωσες καιρίως,
 και μόνος σύ ζεστοίπωτα 'γλουύσες σάν άγρείους;
 Φτού! νά χαθής, άδιάντροπε, κι' είσαι και φαμιλίτης,
 κι' έχεις γυναίκα και παιδιά, και τά σεμνά κηρύττεις.

Τά 'κατάφερες ώραϊα,
 τών ήθών διαφθορέα,
 τρέμω νά σέ πλησιώσω μή κι' έμένα διαφθείρης
 και 'στόν βόρβορον μί σύρης.

Βρε δίν 'ντρέπεται κομματι, βρε δίν ήθλής τ'ά σωστέ σου,
 πούκακες και της κυρίας μέ τήν άγρειότητά σου
 νά μ'ην πάγε 'στάς «Νεφέλας», άν και χειραφετημέναις,
 και 'στά σπήττα των μονάχαις επηρούσαν ή καιμέναις,
 και τό Θέατρον εκείνο τών Μουσών και τών Χαριτων
 ένας άνδρονίτης ήτον,
 και 'στην άσφρησιν ευώδης δίν επέτα γυναικίλα,
 μέ 'πλημμύρησε μουστάκι κι' έβρωμούσε βαρβακίλα;

Μούπαν και γυμνός πός θάδής και τσιτσίδι θά πανής
 έν τώ μέσω της σκηνής,

και σαν τρεμαθα και το αυτο τι χαρη την ελλα περι,
 κι ειαα τοτε, κοκκαλιση,
 νελλω και με τα παιδια μου και μαζι με την κυρη,
 για να βλεπαμε γυμνο
 το κορμι σου ταχυμυνο,
 και τα ζυλινα σου παλινα, δεο κλασμα λιγερη.

Κι' αν το σωμα φυσικω
 ιδιαινε προ του κινου,
 θησου εντιλγς ειων
 πολεμαγγου τωρινου.

Φ.—'Αν γυμνός εγώ δὲν ἔγῃκα' στὴν σκηνὴ τῶν Ἀθηνῶν
 τὴν ἄλλην τοῦ σκελετοῦ μου νὰ θαυμάσῃ τὸ κοινόν,
 ἄς ἐλπίσωμεν ἄσ'το μέλλον πὺς θὰ βλέπωμεν γυμνούς
 τοὺς ἀληθινὰ σμυνοὺς,
 κι' ὅσον εἶσαι πρὸ πολλῆ χρηστοθήρας και σμυνοῦ
 τόσο θεβγες, Περικλή, γρηγορότερα γυμνός,
 ὅταν δι' τοιούτους εἶσαι
 μ' ἕνα θὰ παρηγορησαι,
 πὺς θὰ λέγεται σμυνοῦς
 ἢ τοιαῦτα σου γυμνοῦς.

Τι παρῶσαι; ἀλήθεια μετὰ τόσο τόσα χρόνια...
 κι' ἔλεγα πὺς τῆς «Νεφέλης» θὰ τῆς πάρουν με κοτρόνια,
 ὅταν ἡ πολὺ βαρεία τοῦ Διακίου Λόγου φράσις
 τῶν συγγρόνων Ἀθηναίων θὰ προσέβαλε τὰς κρίσεις,
 κι' ἡμῶν ἑτοιμοὶ νὰ φύγω μετὰ τίσσιρ' ἀφανῆς
 ἀπ' τὰ πίσω τῆς σκηνῆς.

Μὰ σὺν ἤχησι πομπῆς, τὴν ἰδέθησαν με ζῆτω,
 κ' ὁ λαός, εὐστόχος κρίνας, ἀλαλάζων και πηδῶν
 τὴν φεωλοτήτα τὴν τῶρα δι' αὐτῆς ἰδεδιαιτο,
 κι' ἰπειρήματι τὸν ἀρχαῖον και μεγάλο κωμῶδον,
 πὺς τῶν τότε Μακρῶνων τὸν λαόν τὸν νικητὴν
 τὸν ἰδιδασκε καγγάζων σωροσύνην κι' ἀρετὴν,
 κι' ἀνατρίων εἰς τῆς νίκης τοὺς δαρνοσφιταῖς καιροὺς
 ἰνουβίτε τοὺς συγγρόνους
 ν' ἀλαλάζων βαρυτόνους
 τῶν Αἰσχύλων τοὺς βροντῶντας κι' ἐξαστράπτοντας χοροὺς.

Εὐγὲ και ἄσ'τὴν Ἐταίρειαν, δηλαδὴ τὴν Μουσιάν,
 τὴν προκόπτοσαν με δρῶσι ἀληθῶς μοναδικῆν,
 πὺς μοῦ ἄρειαι γιναι αἰώ; ἔλα τὸ Θεατρικῶ,
 φορισιαῖς και σκηναῖς,
 τῆς προβιαῖς τοῦ Φειδιππίδῃ το κορμι μου νὰ ζεσῶνω
 και γουαριακῶ μ' ἐκίνας τῆς κυρίας μου νὰ κόνω,
 και τὴν κούφρα τοῦ Σωκράτη, πὺς σὺν τούτῃ δὲν ἐκάνῃα,
 νὰ τὴν ἔγω γιὰ μπουραῖα.

Ὁ δὲ Λάσκαρης ὁ Νίκος, κωμῶδης ἐκ τῶν ἰγρητίων,
 δὲν ἐρείσῃ σὺν κωμῶδους τῶσων κόπων πολυτρώτων,
 πρῶτῆς τὸν δὲμβολό του, μὲρα νύκτα σὲ δουλειᾷ,
 μὲ μόνῃ προσταγῇ του και δεμένα τὰ σκυλιᾷ,
 κι' ἀντιπρόσωπος σπουδαῖος κι' ἰμπροσάριος ἐράνῃ
 ὄμιλων, μετρών, πληρώνων, γράφων πλῆθος κωμικῶστων,
 και τοῦ πρῆπει τοῦ κωμῶδου μωροφύλλον στερεῖν
 κι' ἕνας ὄμιος; ἐξ ἰσθμῶν και σπονδαίων κι' ἀνακρίστων.

'Ἄλλ' ὅμως ἱππῶσι πολλὸς
 ὄφριλεται και δεφίλης;
 και ἄσ'το; γνωστούς ἠθοποιούς, πὺς ἰδιδάσκων τοὺς ρόλους,
 τοὺς ἀληθῶς δυσκόλους,
 μετὰ τῶσων τέγγων και σπουδῶν χωρὶς νὰ κόνω λαθῆ,
 κι' ἰμπῆκαν γιὰ χατῆρι μου και μὲρα ἄσ'το κλαῖθι.

Και τῶρα, Περικλέτο μου, κομᾶζων και τρωῶν
 ἐν μίση τῶν νερώ,
 με στίχους βασιολογικούς; μὲνω και βαρύνω
 τὴν ἠθικὴν τὴν ἄσπῃλον τοσούτων ἰγρητίων,
 και τοῦ παλῆρου τοῦ Περικλῆ τὴν ἐποχὴν συγκρίνω
 με τὴν παρούσαν ἐποχὴν ἡμῶν τῶν Περικλείτων,
 τὴν δόξαν δι' τὴν σμίειρον μετὰ δὲο γουλιάριας πρῶγων
 νέων αἰῶνα χαριστῶ τρωσούων σμυνολόγων,
 Στρεφιαδῶν, Φειδιππίδων, κλεπῶν, γλυροσινάκων,
 ρητόρων, ἀματοκαμπῶν, μετωροσινάκων,
 και προτρωῶν τὴν ἀρετὴν αἰῶνος ζηλευτοῦ
 μ' ἕνα μεγάλο φτω.

Π.—Βρὲ θὰ κατέβῃ; γρηγορα, διαβόλου Νεφελίτα,
 πὺς νόμισαι πὺς ἔγιναι σὺν τὸν Ἀστωρῆνα;
 θαρρῶ πὺς σοῦφις καλῶ μ' αὐτὸν τὸν μακρῆτα,
 και μοῦ παρακορδῶνισαι και τῶρα ποῖος σὲ πιάνει.
 Κατέβα κάτω, κἄθαρρα τῆς βασιολόγου Μούσης,
 παραίτα τὴν ἀδρανενα, παραιτα τὴν ἀργίαν,
 κι' ἰδῶ θὰ ἔβῃ; βρὲ Φασουλή, στὴν γῆν τῆς πρωτεουσῆς
 ἀπὸ Νεφελόκοκκων; Νεφελόκοκκίαν,
 πὺς θὰ νομίζῃς πάντοτε πὺς ἔβρισσαι ἄσ'το νερῶ...
 ἔλα νὰ πῆμαι στὴ Βουλῇ νὰ κἄνῃ; λίγω κἄρι,
 νὰ νομῶσ; πὺς ἰγρᾶζονται γιὰ τὴν πατρίδα, κτήνος,
 νὰ βλεπῆς σῆνιρα κἄπνοσ, ν' ἀκούῃς τὴν κουδουῶνα...
 κι' ὁ Γουναρκῆς, πρῶμαχος τῆς ἠθικῆς κι' ἐκείνος,
 πὺς κῆρ Ἀστωρῆνα σου πὺς τῆνῆς τὴν γουῶνα,
 κι' ἰμπρός ἄσ'το Διακαστήριον ὡς φῶλλον τὸν ἰπῆρασαι,
 ἢ δι' σιαῖ τοῦ κωμῶδου τὸν εἶδε και...τὸν ζῆρασαι.

Φ.—Ἀπὸ τὰ νερῶ δὲν ἴμωρῶ ἄσ'το γῶμα νὰ ζεπίσω,
 και τοῦ λοιποῦ, βρὲ Περικλῆ, θὰ σὲ παρακαλέσω
 ἰγῶ νὰ καθῶμαι ἴφῆλῃ
 και σὺ νὰ στίκῃς γαμηλῶ,
 κι' ἔτσι νὰ κουδεντάζωμαι γιὰ τοῦτο τὸ ρημάδι...
 Π.—Ἀλῶθιμα δὲν θὰ κατέβῃς, ἄρειαι Στρεφιαδῆ;
 Π.—Δὲν κατεβῶ...
 Π.—Τὸ λοιπὸν εἰς τῆς Νεφέλης; θέσαι;
 Φ.—Σπύριζι, Περικλέτο μου, δὲν κατεβῶ, σκάσι.

(Ἐνῶ τίτομα λέγει κι' ἄλλα τῶν νερώ ὁ παπαρῶδης
 δίνει μιὰ κι' ὁ Περικλέτος κι' ἀνεκίνας ἄσ'το; Νεφέλης,
 κι' ἐκεῖ βρῆσαι με παρῶδες τὸν ζυλιέμο Θεατρῶν,
 και τοῦ πῆρνε τὰς εἰσπραξιαῖς και γερὰ τὸν μπαγαλῶνῆ).

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηῶ μου, παραλίπη πατριώτων,
 ἀριθμῶς τριαντατρία, εἰς τὸν ὄρσων τοῦ Διδότου.

